

ΕΛΕΝΗ ΓΑΛΗΝΟΥ

ΣΕ ΜΑΥΡΟ ΦΟΝΤΟ

μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Ανακάλυψε το πεπρωμένο σου και εκπλήρωσέ το

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Αρχαία Ελλάδα
21 Δεκεμβρίου 147 π.Χ.*

Όλοι μέσα στο συμβούλιο σηκώθηκαν. Ένωσαν τα χέρια τους γύρω από το ογκώδες, παραλληλόγραμμο τραπέζι και περίμεναν. Είχε φτάσει η πιο ιερή στιγμή. Σαράντα χρόνια είχαν περάσει από την προηγούμενη φορά που είχαν συγκεντρωθεί όλοι μαζί σε τούτο το μέρος για έναν τόσο σοβαρό λόγο: την ορκωμοσία της νέας *Κεφαλής των Εκλεκτών* της περίφημης *Ομάδας των Επτά*.

Οι λευκοί χιτώνες τους άστραφταν ακόμα και μέσα στο μισοσκοτάδο. Ολόγυρα υπήρχαν αναμμένα κεριά, μικρές πύρινες γλώσσες που τρεμόπαιζαν ασταμάτητα σαν ψίθυροι, σαν μικρές φωτεινές υπάρξεις που ανάσαιναν σιωπηλά.

Ο χώρος, αναμφοσιβήτητα επιβλητικός, κατάφορτος από το πάτωμα ως το ταβάνι με χειρόγραφα, παπύρους και περγαμηνές, απέπνεε δέος και σεβασμό. Παράθυρα πουθενά. Ακόμα και η είσοδος σε αυτόν τον χώρο ήταν μυστική, σχεδόν αόρατη σε ανεκπαιδευτα μάτια.

Σε κάποιο σημείο πίσω τους, χαραγμένο στον τοίχο,

δέσποζε ανάγλυφο ένα τεράστιο σύμβολο: ήταν ένας κύκλος, μέσα του ένα επτάκτινο αστέρι και μέσα σε αυτό εγγεγραμμένος ακόμα ένας μικρότερος κύκλος, που διαιρείται από μια οριζόντια γραμμή σε δύο ίσα μέρη.

Ο ασπρομάλλης γέροντας στην κεφαλή του τραπεζιού στηρίχτηκε στα μπράτσα του ξύλινου καθίσματός του και στάθηκε με κόπο στα πόδια του. Ένωσε κι αυτός τα χέρια του με τους υπόλοιπους και κρατήθηκε με προσπάθεια όρθιος. Φαινόταν καταβεβλημένος και πολύ γερασμένος, όμως το περίεργο φως στην όψη του ακτινοβολούσε κάτι σοφό και άγιο.

Έκανε νόημα με το κεφάλι στην κοπέλα που καθόταν ακριβώς απέναντί του να πλησιάσει. Εκείνη έλυσε τα χέρια, διέσχισε υπάκουα τον χώρο και στάθηκε μπροστά του με το κεφάλι σκυφτό από σεβασμό.

Ο γέροντας ίσιωσε τώρα το κορμί του όσο πιο πολύ μπορούσε, ξεκινώντας να λέει κάποια συγκεκριμένα λόγια αργά και καθαρά. Η φωνή του μέσα από τούτες τις λέξεις απέκτησε άξαφνα μεγαλύτερο κύρος και δυναμική.

Η κοπέλα άκουγε με προσοχή και επαναλάμβανε. Έδινε τον ιερό όρκο. Ύστερα ο γέροντας έβγαλε από τον λαιμό του μια χρυσή αλυσίδα με το ίδιο σύμβολο που υπήρχε στον τοίχο, το φίλησε και το πέρασε στον λαιμό της κοπέλας.

«Από δω και πέρα αναλαμβάνεις εσύ, Ίριδα. Εγώ και η Ομάδα μου είμαστε πλέον πολύ μεγάλοι. Ήρθε η ώρα να μας αντικαταστήσετε εσείς οι νεότεροι», της είπε με βραχνή φωνή, «εσύ θα είσαι πλέον η *Κεφαλή* αυτού του Τάγματος». Τα χέρια του έτρεμαν ελαφρά, όμως αυτό δεν φάνηκε να τον ανησυχεί. «Λίγο ως πολύ γνωρίζεις τι πρέπει να κάνεις στα νέα σου καθήκοντα. Θα σου εξηγήσω κι εγώ κάποια πράγματα ακόμα. Ήρθε η ώρα να τα μάθεις όλα», συνέχισε με κόπο.

Η κοπέλα κατένευσε με σεβασμό κι εκείνος συνέχισε ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του.

«Η καινούρια Ομάδα των *Εκλεκτών* έχει ήδη επιλεγεί. Εσύ με τη σειρά σου πρέπει να καλέσεις κοντά σου τα μέλη της για να τα εκπαιδεύσεις ανάλογα ώστε να φέρετε σε πέρας την αποστολή σας. Ο σκοπός είναι ιερός. Έχουμε την ύψιστη υποχρέωση να διαφυλάξουμε τα πανάρχαια στοιχεία που έχουν έρθει στα χέρια του Τάγματος και παράλληλα να μάθουμε τι μας μεταφέρουν. Χρόνια τώρα προσπαθούμε να αποκωδικοποιήσουμε και να καταγράψουμε με προσοχή την Ανώτερη Γνώση που περιέχουν, έχοντας διαπιστώσει πλέον πως είναι ανεκτίμητης σπουδαιότητας και αξίας».

Ο γέροντας σταμάτησε λίγο για να πάρει βαθιά ανάσα. Τα λόγια τού έφεραν βήχα, η αναπνοή του βάραινε κάθε τόσο κάνοντάς τον να μιλά με περισσότερη δυσκολία.

«Στα αρχαιότερα χειρόγραφα που σώζονται, όπως και στις ροζέτες που βλέπεις πάνω σε τούτο το τραπέζι, υπάρχουν καταγεγραμμένες πληροφορίες της Ατλαντικής και Προατλαντικής περιόδου που μιλούν για μια απίστευτη “Ομολογία” που αφορά την ύπαρξη και την εξέλιξη της ανθρωπότητας. Σε ενημερώνω πως είναι ό,τι πιο σημαντικό και υπέροχο έχει βρεθεί ποτέ για την προέλευση και την ιστορία του ανθρώπινου είδους. Η συγκλονιστική αποκάλυψη που έχουμε αρχίσει να φέρνουμε λίγο λίγο στο φως μιλά για την περίφημη Πτώση. Διαισθάνομαι πως παρακάτω μας προετοιμάζει για την αποκάλυψη του μεγαλύτερου μυστηρίου που απασχόλησε ποτέ τον άνθρωπο: Από πού προέρχεται και πού πηγαίνει μετά τον θάνατο.

»Μέχρι να φέρουμε σε πέρας την αποκωδικοποίηση και να ολοκληρώσουμε την καταγραφή με επιτυχία, έχουμε

μπροστά μας έναν μεγάλο και δύσκολο δρόμο, όμως απίστευτα σημαντικό. Είσαι εκπαιδευμένη ανάλογα και έχεις την απαιτούμενη μόρφωση και εμπειρία για αυτό το λειτούργημα. Γνωρίζεις καλά πόσο πολύτιμα είναι αυτά τα στοιχεία. Όση σοφία σώθηκε μετά τη μεγάλη καταστροφή της Ατλαντίδας καταγράφηκε προσεκτικά σε αυτά για να διασωθεί».

Η φωνή του, όσο κι αν πάσχιζε να ακούγεται σταθερή, κάθε τόσο έσπαγε και γινόταν βραχνή και πιο αργή.

«Όσο σημαντική κι αν είναι όμως αυτή η Γνώση, είναι παράλληλα για κάποιους και επικίνδυνη», συνέχισε μετά από λίγο με περισσότερο σθένος. «Γνωρίζουμε πως υπάρχει κάποιο σκοτεινό Τάγμα που θέλει να κλέψει και να καταστρέψει αυτά τα μοναδικά και τόσο σημαντικά στοιχεία για να μη φτάσουν ποτέ στους ανθρώπους και δουν την πραγματικότητα. Όμως και η ίδια η ανθρωπότητα θα χρειαστεί πολλούς αιώνες ακόμα μέχρι να ωριμάσει και να μπορέσει να δεχτεί και να κατανοήσει τέτοιες Ύψιστες Αλήθειες. Οι άνθρωποι συχνά αμφισβητούν ό,τι δεν είναι σε θέση να καταλάβουν, παρεξηγούν ό,τι τους φαίνεται ανεξήγητο, δυσκολεύονται να αποδεχτούν ό,τι δεν έχουν τη δυνατότητα να το δουν με τα μάτια τους. Εκεί πατούν κι αυτοί για να φέρουν τα πράγματα στα μέτρα τους. Έχουν συμφέρον να τους κρατούν στο σκοτάδι για να τους καθοδηγούν με τρόπο που εξυπηρετεί τους σκοπούς τους. Επιθυμούν να υποτάξουν τον νου και να ελέγξουν την ελευθερία του ανθρώπου μέσα από την Ύλη. Μια τέτοια Γνώση απαιτεί πάνω από όλα σοφία και είναι ευλογία που έπεσε πρώτα στα δικά μας χέρια».

Τα γέρικα μάτια του κοιτούσαν κατευθείαν μες στα δικά της, καταμαρτυρώντας την αγωνία του, αλλά και τη μεγάλη αλήθεια του. Δεν χωρούσαν αδιάκριτα βλέμματα εδώ.

«Ο καθένας από εσάς θα δουλεύει εντελώς μόνος του. Θα αποκωδικοποιεί μονάχα ένα μέρος των πολύτιμων πληροφοριών κι εσύ θα τα συγκεντρώνεις και θα τα καταγράφεις όλα μαζί. Θα συντονίζεις την Ομάδα και μόνο εσύ, ως *Κεφαλή*, θα έχεις πλήρη γνώση όσων περιέχουν τα κείμενα. Να εκπαιδεύσεις σωστά τα μέλη σου ώστε να καταφέρετε να εκπληρώσετε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τον σκοπό σας. Είναι πολύ μεγάλη τιμή για όλους σας αυτή η θέση που σας δόθηκε, παράλληλα όμως είναι και πολύ μεγάλη ευθύνη. Να έχετε πίστη και αφοσίωση. Οφείλετε να φανείτε αντάξιοι της εμπιστοσύνης μας. Να διαφυλάξετε αυτή τη Γνώση με κάθε τρόπο, κι αν χρειαστεί, να την υπερασπιστείτε ακόμα και με την ίδια σας τη ζωή. Και μην ξεχνάς πως θα έχεις πάντα δίπλα σου τους Φύλακες να σας προφυλάσσουν και να σας βοηθούν», είπε δείχνοντας το συμβούλιο γύρω του.

Ο βήχας τον έπνιξε πάλι αναγκάζοντάς τον να σταματήσει. Είχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια να πει τόσα λόγια μαζεμένα και με τον τρόπο που άρμοζε.

Η κοπέλα κατάλαβε πως είχε έρθει η δική της σειρά. Έκανε δυο βήματα μπροστά και μίλησε με σταθερή και καθαρή φωνή.

«Είναι πραγματικά μεγάλη τιμή για εμάς και ορκίζομαι για ακόμα μια φορά πως τόσο εγώ όσο και όλη μου η Ομάδα θα φανούμε αντάξιοι του τόσο μεγάλου αξιώματος που μας δόθηκε σήμερα. Όλους θα μας δένει άρρηκτα ο ίδιος ιερός όρκος. Θα δώσουμε ακόμα και τη ζωή μας για να διαφυλάξουμε αυτό το ανεκτίμητο μυστικό και να αποκρυπτογραφήσουμε σωστά και ευσυνείδητα όλες τις πολύτιμες πληροφορίες των πανάρχαιων στοιχείων που έχουμε την τιμή να κρατάμε στα χέρια μας. Είθε να έρθει κάποτε η ώρα να αποκαλυφθεί στους

ανθρώπους αυτή η Γνώση και να τους βοηθήσει να δουν τη μεγάλη Αλήθεια. Είθε στο τέλος το Πνεύμα να νικήσει και να υποτάξει την Ύλη».

«Άξια!» ακούστηκε η φωνή όλων.

Εκείνη φίλησε με σεβασμό το χέρι του γέροντα και χαιρέτησε με ταπεινότητα το συμβούλιο αποχωρώντας από την αίθουσα, έχοντας πλέον ως μοναδικό καθήκον της αυτή τη μεγάλη αποστολή. Ένωθε χαρούμενη και υπερήφανη για την τιμή που της είχε γίνει, ήξερε όμως πως αναλάμβανε μια τεράστια ευθύνη. Η ζωή της από δω και πέρα θα ήταν ταγμένη ολοκληρωτικά σε αυτόν τον μοναδικό σκοπό. Στην όψη της είχε απλωθεί ένα όμορφο φως, σαν να ερχόταν κατευθείαν από τον Γαλαξία. Δεν είχε όμως ψευδαισθήσεις, γνώριζε καλά πόσο ασήμαντη ήταν ακόμα και τώρα, που είχε αποκτήσει το πιο μεγάλο αξίωμα μέσα στο Αρχαίο Τάγμα.

Έσκυψε ταπεινά το κεφάλι και άφησε τα ανεξερεύνητα βήματα της Μοίρας να πάρουν τον δρόμο τους, αγνοώντας αν θα την έφερναν σε στέρεα μονοπάτια ή αντιμέτωπη με κινδύνους και λεπτές, δύσκολες ισορροπίες. Μπροστά της ανοιγόταν μόνο ένας προκλητικός δρόμος γνώσης, τον οποίο ήταν έτοιμη να διαβεί και να φτάσει με επιτυχία ως το τέλος του.

Καλυμμένη με τον λευκό χιτώνα της, πέρασε τη μυστική έξοδο και άρχισε να κατηφορίζει τον λόφο ακολουθώντας το μονοπάτι που οδηγούσε στους κοιτώνες.

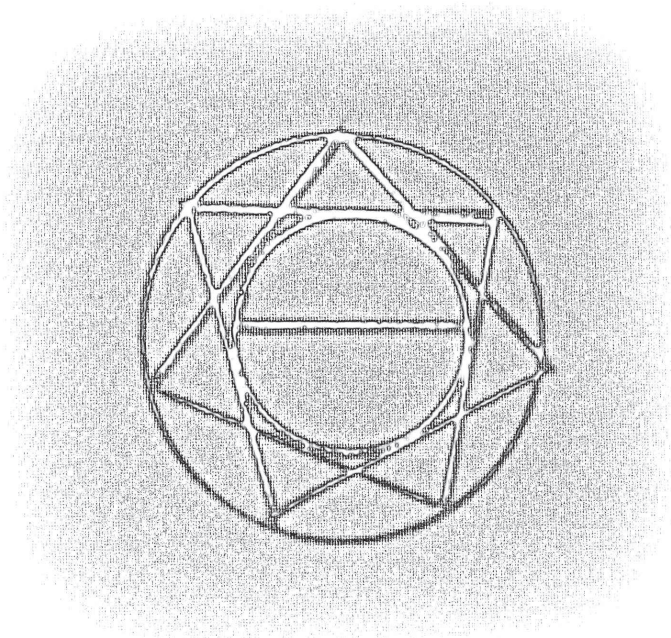
Η νύχτα ασέληνη, το σκοτάδι πυκνό, σχεδόν αδιαπέραστο τούτη την κρύα νύχτα του Δεκέμβρη, προστάτευε καλά τις δυο μαυροντυμένες φιγούρες με τα καλυμμένα πρόσωπα που παρακολουθούσαν εδώ και ώρα με απόλυτη προσοχή κάθε

κίνηση πίσω από την πυκνή βλάστηση. Ο δυνατός αέρας που σφύριζε ανάμεσα από τα κλαδιά κάλυπτε στο πέρασμά του οποιαδήποτε κίνηση ή ήχο θα μπορούσε να τους προδώσει και να προειδοποιήσει την κοπέλα για την επερχόμενη απειλή.

Εκείνοι, με τις αισθήσεις τεταμένες, προσπαθούσαν να εντοπίσουν κάτι που θα τους φαινόταν ιδιαίτερα χρήσιμο στο μέλλον: το ακριβές σημείο όπου βρισκόταν η μυστική πόρτα. Χρόνια πάσχιζαν να μπουν στον ιερό χώρο της βιβλιοθήκης του Αρχαίου Τάγματος και να κλέψουν τα σπάνια χειρόγραφα που φυλάσσονταν εκεί μέσα, όμως δεν τα είχαν καταφέρει. Τους έλειπαν πολλά στοιχεία, ακόμα και η είσοδος του, που ήταν τόσο προσεκτικά φυλαγμένη. Έτσι έκαναν διαρκώς περιπολίες πιστεύοντας πως κάποτε θα πετύχαιναν να εντοπίσουν ένα ευαίσθητο στοιχείο για να λύσουν το μυστήριο. Και πιθανότατα απόψε το είχαν βρει.

Σε λίγο, όταν το συμβούλιο άρχισε να αποχωρεί και τα μέλη του να σκορπίζονται ένα ένα μέσα στο δάσος, βεβαιώθηκαν πια για την ακριβή θέση της εισόδου. Τώρα η παραβίαση του ιερού χώρου θα ήταν πιο εύκολη υπόθεση. Δεν ήξεραν αν ο χώρος φυλασσόταν εσωτερικά, σύντομα όμως θα το διαπίστωναν κι αυτό. Σημασία είχε πως είχαν ανακαλύψει αυτή τη βασική πληροφορία. Όλα τα υπόλοιπα θα αποκαλύπτονταν στη συνέχεια με τρόπο προσεκτικό και μυστικό. Σύντομα θα μπορούσαν να κλέψουν τα στοιχεία που αναζητούσαν για χρόνια και να τα εκμεταλλευτούν για το δικό τους συμφέρον.

Έκαναν μια αναγνωριστική βόλτα γύρω από το κτίσμα βάζοντας μικρά, αόρατα σχεδόν σημάδια και ύστερα, όπως αθόρυβα ήρθαν, χάθηκαν πάλι σαν να τους κατάπτε το πυκνό σκοτάδι της νύχτας.

ΤΟ ΙΕΡΟ ΣΥΜΒΟΛΟ

Ένας κύκλος, μέσα του ένα επτάκτινο αστέρι
και μέσα σε αυτό εγγεγραμμένος ακόμα ένας μικρότερος κύκλος
που διαιρείται από μια οριζόντια γραμμή σε δύο ίσα μέρη.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Αθήνα
Αρχές Οκτωβρίου 2002*

Ο ήλιος γλιστρούσε απαλά προς τη δύση του. Το μεγάλο παράθυρο που δέσποζε στο ατελιέ της Δάφνης έμοιαζε με το μάτι του Θεού, έβλεπε παντού, τα έβλεπε όλα!

Πύρινα κόκκινα και υπέροχα χρυσά στεφάνωναν αυτή την ώρα τον αττικό ουρανό, κάνοντάς τον να μοιάζει με το αραχνοῦφαντο δημιούργημα μιας πεπειραμένης κεντήστρας. Πέρα στο βάθος, ανάλαφρες μικρές ρυτίδες διαγράφονταν σε ένα χρυσό σύννεφο. Ο κόκκινος δίσκος που στεκόταν από πάνω του έμοιαζε με πυρακτωμένη κορόνα. Τρεμόπαιζαν οι κορυφές των δέντρων κι ανατρίχιαζαν στην απαλή πνοή του ανέμου. Κούρνιαζαν τα πουλιά λίγο λίγο στα κλαδιά τους ξεχνώντας πια το τραγούδι τους κι αφήνοντας να τα σκεπάσει με ηρεμία η ασέληνη φθινοπωρινή νύχτα. Και όταν φάνηκαν τα άστρα, προστέθηκε μια επιπλέον πινελιά ομορφιάς και γαλήνης.

Η Δάφνη σηκώθηκε, μάζεψε τα χαρτιά που ήταν σκορπισμένα στο τραπέζι και τα ξανακοίταξε με προσοχή. Διάλεξε

τρία και τα καρφίτωσε στο ταμπλό που βρισκόταν στον τοίχο μπροστά της, δίπλα στο μεγάλο παράθυρο. Τρία πρόσωπα σκιτσαρισμένα με μολύβι, που αν και προσχέδια, ήταν δουλεμένα με λεπτομέρεια και έμπνευση.

Για κλάσματα του δευτερολέπτου κάτι την τάραξε, νόμισε πως αυτά τα τρία πρόσωπα της ήταν ιδιαίτερα γνώριμα και η καρδιά της έκανε ένα ατίθασο σάλτο μέσα στο στήθος, σαν να σήμανε απότομα ένας περίεργος συναγερμός. Ωστόσο, λίγες σταγόνες ήταν μόνο η αντάρα της, σαν πρωτοβρόχι που στέγνωσε γρήγορα, αυτή η αίσθηση έσβησε αφήνοντας πίσω της την ξεκάθαρη θέση πως αυτό ήταν αδύνατον να συμβαίνει. Όλα τα πρόσωπα τα είχε δημιουργήσει βήμα βήμα με μοναδικό οδηγό τη φαντασία της, χωρίς να χρησιμοποιήσει φωτογραφίες ή μοντέλα για κανένα. Αυτή την απόφαση είχε πάρει όταν ξεκίνησε τη νέα της δουλειά.

Παραμέρισε τώρα το καβαλέτο που στεκόταν μπροστά της και άδειασε τον υπόλοιπο χώρο στο ταμπλό του τοίχου. Δεν ήθελε τίποτε άλλο να της τραβά την προσοχή πέρα από τα συγκεκριμένα προσχέδια. Ύστερα κάθισε στον λευκό καναπέ απέναντι, άπλωσε τα πόδια πάνω στο ξύλινο τραπεζάκι, παρατηρώντας όλα τα σκίτσα προσεκτικά με το μάτι ενός αυστηρού και απαιτητικού κριτή.

Περισσότερο από πέντε μήνες δούλευε τα συγκεκριμένα προσχέδια. Αναζητούσε πρόσωπα με ξεχωριστή μορφή, ικανή να δημιουργεί ιδιαίτερη αίσθηση. Ήθελε να εκπέμπουν «κάτι», που να μπορεί να μαγνητίζει με την πρώτη το βλέμμα του θεατή και να τον κάνει να τα κοιτάζει καθηλωμένος για ώρα.

Απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών εδώ και εννέα χρόνια, με κάμποσες εκθέσεις στο ενεργητικό της, η Δάφνη Μελίτη υποσχόταν ένα καλό καλλιτεχνικό μέλλον. Μέχρι τώρα

ζωγράφιζε φιγούρες και γυμνά με τόσο ιδιαίτερο τρόπο, που η δουλειά της ξεχώρισε από την πρώτη της κιόλας έκθεση.

Αυτή τη φορά είχε αποφασίσει να ασχοληθεί με κάτι διαφορετικό. Κάτι που από καιρό στριφογύριζε στο μυαλό της και για κάποιον ανεξήγητο λόγο την προκαλούσε διαρκώς όλο και πιο πολύ. Στην πραγματικότητα, δεν το θεωρούσε τόσο σπουδαίο σαν θέμα ούτε πολύ εμπορικό, όμως εδώ και μήνες αυτή η ιδέα είχε καρφωθεί στο κεφάλι της και σχεδόν την καταδυνάστευε. Έτσι πήρε την απόφαση στη νέα της δουλειά να καταπιαστεί με αυτό το θέμα: θα ζωγράφιζε άγνωστα πρόσωπα και θα τα έβαζε όλα σε μαύρο φόντο.

Έφερε από το απέναντι ταμπλό άλλα δύο προσχέδια και τα καρφίτωσε δίπλα στα προηγούμενα. Κάθισε πιο αναπαυτικά στον καναπέ και ήπιε μια γουλιά καφέ παρατηρώντας ξανά όλα τα σκίτσα της. Και να που πάλι την ταρακούνησε η ίδια περίεργη αίσθηση. *Μα τι σε έπιασε ξαφνικά; Από πού κι ως πού να τους ξέρεις; Της φαντασίας σου είναι. Σύνελθε!* Η σκέψη μίλησε επικαλούμενη τη λογική. Όμως αναμφισβήτητα, αυτά τα πέντε πρόσωπα της ξυπνούσαν κάτι ανεξήγητο. Παρέβλεψε με ευκολία το γεγονός, δεν πίστευε και πολύ στα παράδοξα πράγματα.

Συνέχισε τώρα να παρατηρεί τα προσχέδιά της ενώ παράλληλα σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να ξεκινήσει με αυτά και στην πορεία θα είχε τον χρόνο να εμπνευστεί και να δημιουργήσει μερικά ακόμα. Η μεταφορά τους στον μουσαμά, δουλεύοντάς τα με λαδομπογιές, θα τη βοηθούσε να τα βελτιώσει μέχρι να τα φτιάξει έτσι ακριβώς όπως τα είχε πλάσει η φαντασία της.

Επεξεργαζόταν ιδέες στο μυαλό της για το πώς θα δούλευε πρόσωπα και φόντο μαζί και σκεφτόταν πως αν το φως

έλεπτε με πλάγιο τρόπο, ώστε να σκιάζει ορισμένα από τα χαρακτηριστικά τους, θα τους πρόσθετε κάτι που πλησίαζε σε αυτό που έψαχνε. Ίσως μάλιστα και κάτι περισσότερο, κάτι αινιγματικό και μυστηριώδες, που θα προκαλούσε πιο έντονα τον θεατή.

Πίστευε πως τα πορτρέτα που απεικόνιζαν άγνωστους ανθρώπους απέλνεαν μια ξεχωριστή μαγεία. Ήταν σαν να δημιουργούσε πρόσωπα έτσι όπως της τα υπαγόρευε η φαντασία της και ύστερα, διαλέγοντας μια συγκεκριμένη στιγμή, να τοποθετούσε δεσποτικά στις ψυχές αυτών των ανύπαρκτων ατόμων τα συναισθήματα που είχε αυθαίρετα αποφασίσει χάριν της έμπνευσης και της τέχνης. Σαν να παγίδευε μέσα σε γραμμές και χρώματα, σε φως και σκιές, τον εσωτερικό τους κόσμο κι εκείνα να έπρεπε από δω και πέρα να ζήσουν έτσι. Συναισθήματα και εκφράσεις ανθρώπων αποτυπωμένα σε μια εικόνα, σε μια μόνο στιγμή του χρόνου, κι αφημένα μετά στη φθορά και τη λήθη του, μα ίσως ακόμα και στην αιωνιότητά του.

Ένιωσε τώρα μεγαλύτερο ενθουσιασμό. Η έμπνευση αυτή κέρδιζε συνεχώς έδαφος και της φαινόταν πολύ ελκυστική. Ένα ιδιόμορφο μείγμα φαντασίας και δημιουργίας, φόβου και αγωνίας άρχισε να ρέει μέσα της και να την κατακλύζει.

Σηκώθηκε πλησιάζοντας το μακρύ τραπέζι δίπλα στο μεγάλο παράθυρο. Πήρε ένα από τα δεκάδες μολύβια που υπήρχαν εκεί πάνω και έκανε κάποιες ακόμα μικρές διορθώσεις στο πρώτο σκίτσο. Μια πλούσια συλλογή από πινέλα, σωληνάρια με μπογιές, σπάτουλες, μπλοκ, βερνίκια, και πολλά ακόμα σύνεργα, όλα βαλμένα εκεί πάνω με την πιο περίτεχνη αταξία, ήταν το λατρεμένο βασίλειο της Δάφνης. Και πίνακες. Παντού μια πολύχρωμη θάλασσα από μικρούς και

μεγάλους πίνακες, άλλους κρεμασμένους, άλλους πρόχειρα ακουμπισμένους, άλλους μισοτελειωμένους και σε μια άλλη άκρη λευκά τελάρα διαφόρων μεγεθών. Αριστερά, το μεγάλο παράθυρο έβλεπε στη δύση. Πλάι, μια βεράντα γεμάτη γλάστρες με φυτά και λουλούδια. Πίσω, ένα ακόμα δωμάτιο με ένα μικρό μπάνιο και μια χαριτωμένη κουζινούλα συμπλήρωναν την πολύτιμη αυτοκρατορία της.

Κοίταξε το ρολόι της, περασμένες εννιά. Ένωσε την πλάτη της πιασμένη. Η ολόημερη κούραση είχε κουρνιαώσει στους ώμους της αναζητώντας ηρεμία. Κάθισε πάλι στον καναπέ τραβώντας το κοκαλάκι που κρατούσε δεμένα ψηλά τα μακριά μαλλιά της. Τίναξε το κεφάλι κι αυτά ξεχύθηκαν πλούσια, με μια χαριτωμένη φλυαρία από κυματισμούς. Αυτά τα υπέροχα καστανά μαλλιά ήταν το πιο εντυπωσιακό στοιχείο επάνω της, μαζί με το έντονο βλέμμα της που μαγνήτιζε και μάγευε όποιον αποφάσιζε να ακολουθήσει το σαγηνευτικό παιχνίδισμά τους. Αν και δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή, έδειχνε φινετσάτη κοπέλα, με φωτεινό πρόσωπο κι αριστοκρατικό αέρα, που χάριζε κάτι επιπλέον στα τριάντα ένα της χρόνια.

Μετέωρη τώρα ανάμεσα σε κούραση και έμπνευση, αποφάσισε πως απόψε θα πήγαινε νωρίς για ύπνο και αύριο θα ξεκινούσε το επόμενο στάδιο της δουλειάς της: θα άρχιζε σιγά σιγά να αποτυπώνει τα πρόσωπα στον μουσαμά δίνοντάς τους πιο ξεκάθαρη μορφή.